

assenyala és que a moltes jurisdiccions una mesura com aquesta necessitaria profunds canvis en la jurisdicció per ser legal i que, si s'optés per finançar la rebaixa d'impostos, el banc central perdria independència.

REPARTIR LA INFLACIÓ. Per a Agustí Ulíed, professor de finances d'Esade, la proposta és intel·lectualment "excitant" però "també cal ser prudent, perquè si la inflació es reparteix entre preus i salaris, no passa res, però si no és així..." I un altre perill és que els diners que arribin als consumidors per rebaixa fiscal o via increment salarial "no s'arribin a gastar, vagin a estalvi i així no serveixin per esperar el consum". També és cert, assenyala el professor Tugores, que "l'atresorament de les famílies no seria bo, però el desendeutament que realitzessin, sí."

El BCE assumiria un dèficit que si es volgués eixugar "hauríem de tornar a la idea de mutualitzar el deute, i això

Alemanya dubto que ho acceptés". Aquest increment de la massa monetària, per la rebaixa d'impostos o per un increment de la inversió pública, podria ser esgrimit, per a Ulíed, per estimular el Pla Juncker que, com cal recordar, parteix d'una aportació de la Comissió de 20.000 euros, però que necessita de la

Hom adverteix que calen projectes d'inversió amb sentit

contribució de les empreses privades perquè es concreti l'efecte multiplicador. Ulíed destaca que aquesta discussió té lloc quan l'FMI està fent marxa enrere en les seves directrius al voltant de l'austeritat i quan "els economistes ja no calculen el PIB com a mesura de la renda d'un país, sinó que ara es basen en el benestar de la població, educació i salut."

Si no s'ha enlairat l'helicòpter, si més no s'ha engegat el ventilador alguna vegada. Com recorda el professor de finances d'Eada Joan Ribas, "el 2012 es van posar molts diners a disposició per compensar la fugida de capitals, i molts bancs espanyols van comprar deute de l'Estat".

EL SENTIT DE LA INVERSIÓ. El professor d'Eada estima que perquè hi hagi una veritable revifalla de l'economia real, "sempre caldrà que les inversions siguin necessàries i és quan els diners apareixeran. Cal recordar que les autopistes no s'haurien fet sense la col·laboració entre empresa i estat, i ara projectes com ara el corredor mediterrani o els accessos al port són els que tindrien sentit". Si no apareixen possibilitats d'inversió amb cara i ulls, ens podem trobar un altre cop que "la injecció del BCE no serveix per crear demanda i generar inversió sinó per nodrir l'especulació."

Txernòbil: la inseguretat surt més cara

OPINIÓ

Oriol Amat

Han passat trenta anys des que es va produir l'accident a la central nuclear ucraïnesa de Txernòbil i encara estem patint els seus devastadors efectes. Per això, la Reial Acadèmia Europea de Doctors acaba de celebrar una jornada interdisciplinària sobre l'accident.

Si ens centrem en els costos que ha suposat Txernòbil, cal

empreses, etcètera. D'acord amb els informes oficials, els costos tangibles pugen en la data d'avui a 549.000 milions de dòlars i són pagats per Bielorússia, Ucraïna, Rússia, Nacions Unides i la Unió Europea.

Per fer-nos una idea de la seva importància, el cost anual per a Bielorússia és enguany del 6% del PIB (l'any 1991 va arribar al 22% del PIB) i del 7% del PIB per a Ucraïna.

Però, a més, cal tenir en compte costos intangibles com el cost dels morts per l'accident (4.000 persones segons els informes oficials i 200.000 segons altres fonts) o la pèrdua de producció i turisme de la zona afectada.

Una dona resa en un memorial de les víctimes de Txernòbil. AFP

distingir entre els costos tangibles i els intangibles. Els costos tangibles són els que es poden mesurar amb una certa objectivitat.

Es tracta dels serveis d'emergència (més de 200.000 persones); evacuació i liquidació de la radioactivitat de la zona (més de 600.000 liquidadors), segellat dels reactors (1.450 milions de dòlars) i tancament de la central nuclear; costos de les 3.500 persones que encara avui descontaminen cada dia la zona d'exclusió de 30 quilòmetres que envolta la central; les llars que varen haver d'abandonar 350.000 persones; ajuts econòmics i l'assistència sanitària que reben més de 7 milions de persones afectades; pèrdua d'1,5 milions d'hectàrees de zones agrícoles i boscos; recol·locació de 350

Tot i que no s'han quantificat de manera oficial, d'acord amb Nacions Unides, aquests costos podrien superar de 10 o 12 vegades els costos tangibles. Però, a més, hi ha costos impossibles de quantificar, com les conseqüències per a la vida de les persones afectades i el seu dolor.

En conclusió, no tot el que compta pot comptar-se. Tot i així, només els costos tangibles ja han afectat molt negativament l'economia dels països afectats. Per això, queda clar que surt més barat gastar en seguretat que en les conseqüències dels accidents.

Catedràtic de la UPF, economista i acadèmic de la RAED